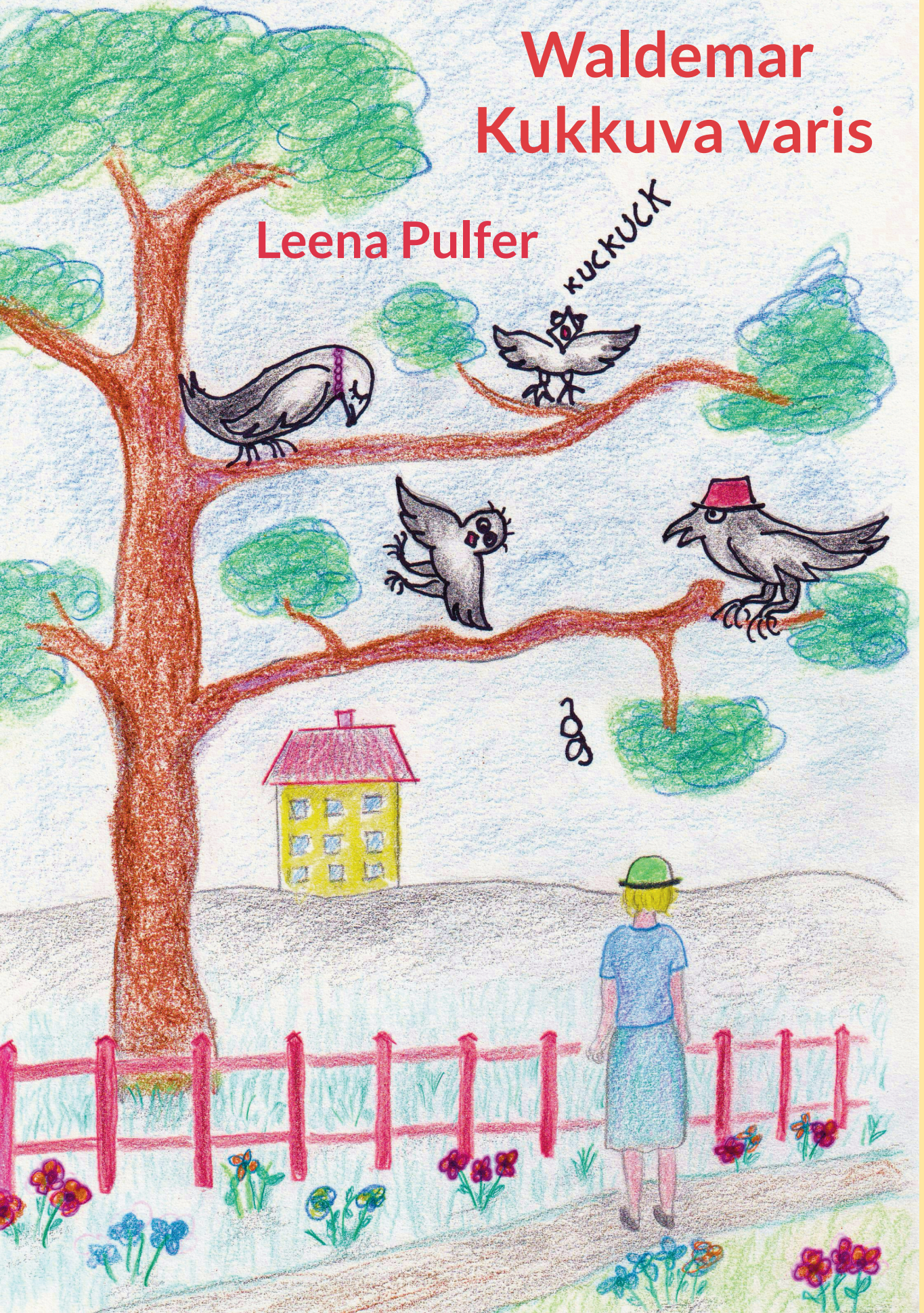

Waldemar Kukkuva varis

Leena Pulfer

KUCKUCK

*Omistettu perheelleni ja kaikille,
nuorille ja vanhoille, jotka rakastavat suomen kieltä.*

Leena Pulfer

Affoltern am Albis, 5. huhtikuuta 2007

Leena Pulfer

Waldemar

Kukkuva varis

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi 13b § ("tekstin- ja tiedonlounhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2024 Leena Pulfer

Faksimile, joka perustuu kirjailijan alkuperäiseen vuodelta 2007.
Teksti ja kuvitus: Leena Pulfer

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8476-1

Sisällysluettelo

Koti korkealla.....	7
Waldemar koulussa.....	10
Orpo Waldemar	14
Waldemar Vaeltaja.....	20
Waldemar sankarina	23
Waldemar vankilassa	27
Waldemar kuinkaan palveluksessa	33
Kirjoittajasta	36

Koti korkealla

Keskellä metsää korkean männyn latvassa kiikkui Waldemar Variksen kotipesä. Ei se korea ollut, pelkistä risuista kyhätty, joka tuulen tuivertama, sateiden kastelema. « Olisit nyt saman tien rakentanut vähän somemman kodin », motkotti äiti, kun isävaris keväällä asetteli viimeistä varpua paikoilleen. « Ei meillä komeilla », sanoi isä, « ihan tavallisia metsävariksia tässä vain ollaan ».

Kun ei asuinsija ollut kummoinenkaan, äitivaris antoi lapsille edes hienot nimet. Munista kuoriutuivat Romeo, Adonis, Elisabet, Birgitta ja vihoviimein myös Waldemar, joka oli kaikista pienin ja hiljaisin. Muut sisarukset räähkyivät täyttä kurkkua heti saatuaan silmänsä auki, vaan ei Waldemar. Muut tappelivat parhoista makupaloista ja tallasivat Waldemarin jalkoihinsa pesän pohjalle. Nokka veressä, siivet sikinsokin hän raukka yritti pysytellä hengissä.

Pesäpuun juurella kivenkolossa oli nädällä pesänsä ja siinä monta nälkäistä pentua. Emo kuunteli variksenpoikasten riitelyä ja seurasi silmä tarkkana varisvanhempien

luuhottelua ruoan hakuun. Kerran kun isä ja äiti olivat yhtä aikaa poissa pesältä, näätäemo kiisi nuolena ylös hongan runkoa variksen pesälle, kiskaisi poikasista ylimmäisenä keikkuvan Romeon pesän reunan yli, pudotti sen maahan ja vei ruoaksi omille ahnaille pennuilleen. Koska kaikki variksenpojat ovat ihan samannäköisiä ja varikset osaavat laskea vain kahteen, varisvanhemmat eivät huomanneet, vaikka myös Adonis ja Elisabet katosivat pesästä viekkaan näädän ruokapöytään. Vasta kun Birgitta-siskokin oli häipynyt teille tietymättömille ja Waldemar vanhempien palatessa killisteli pesän pohjalla yksinään, isä ja äiti kauhistuivat niin että eivät enää milloinkaan lähteneet ruokaretkille kahdestaan, vaan toinen jäi aina vartioimaan pesää. Niin säästyivät edes Waldemarin henki.

Jos Waldemar jo ennen sisarusten katoamista oli ollut hiljainen, niin nyt hän oli täysin mykkä. Niin kovasti hän oli säikähtänyt kamalaa näätää.

Kun pesään oli jäänyt vain yksi nokka, siihen riitti ruokaa yllin kyllin ja laiheliini Waldemar kasvoi ja vahvistui. Pian hän oli jo ihan kunnan variksenpojan näköinen. Hänen sotkuiset sulkansa muuttuivat mustiksi ja kiiltäviksi ja hän alkoi jo tarmokkaasti räpytellä siipiään.

„Onpa kaunis lapsi“, kehui varistäti Kerttu kylässä käydessään. „Ja niin hyvin kasvatettu, ei puhu mitään kun ei kysytä“.

Waldemar ei todellakaan räikäissyt sanan sanaa. Eikä se ollut tarpeenkaan, saihan hän mahansa pullolleen huutamattakin, yksin kun oli pesässä. Äitivaris alkoi kuitenkin olla jo huolissaan, että poika jäisi ihan puhumattomaksi.

„Ei miesten tarvitse aina räpättää. Poika on tullut minuun, vakava kunnan metsävaris“, isä sanoi ja taputti Waldemaria päähän.

Waldemarin tuli lentoikään. Hänen siipensä ulottuivat jo pesän laidasta laitaan. Hän nousi vaappuen reunimmaisille risuille, keinotteli varovasti oksalle ja ojenteli siipiään. Komea nuorukainen hän oli siinä kesääuringossa hongan latvassa keikistellessään. Mutta vielääkään Waldemar ei puhunut, ei pukahtanut, ei edes silloin kun kuusimetsän sievä tyttövaris piipahti vieraisille. Tyttö vaakkui vienosti, sirkutteli ja lirkutteli. Waldemar ei vastannut mitään. Tyttö kyllästyi yksinpuheluun, tuhahti ja lensi tiehensä.

„Nyt tämä saa riittää. Minä haen lääkärin. Ei se tuolla konstilla saa ikinä edes vaimoa“, äitivaris päivitti.

Lintutohtori Pöllö kutsuttiin variksenpesälle. Tohtori kuunteli stetoskoopillaan Waldemarin keuhkoja, katsoi korviin, kurkisteli kurkkuun ja käski lopulta sanomaan KRÄÄÄÄ! Waldemar pysyi vaiti.

„Sano nyt hyvä poika *kräääh*. Tai edes *kvaak*, jos se ärrä ei onnistu. Kun tohtorisetäkin niin kauniisti pyytää“, aneli äiti. Waldemar vain tuijotti mustilla kiiltävillä nappisilmillään.

„Tämä on vaikea tapaus. Poika on pantava kielikouluun, ei tässä muu auta“, sanoi tohtori.

Waldemar koulussa

Ihmislasten koulu oli kesäloman takia tyhjillään. Talonmieskin perheineen oli mökillä. Hyvä siellä oli lintuopettajien nyt pitää oppitunteja isoissa pihapuissa. Kun Waldemar äitinsä saattelemana lensi paikalle aamuvarhaisella, lehtevistä pihapuista kuului jo monenlaista sirkutusta ja viheltelyä, sillä Waldemar ei toki ollut ainoa kielitaidoton, vaikka äiti oli niin pelännyt. Lepän oksalla tepasteli yliopettaja Kauko Kottarainen ja hänen edessään kyykötöi pitkä rivi pikimustia kottaraisenpoikia, jotka mikä lie pyörremyrsky lennättänyt ulkomailta. Heidän piti nyt opetella elämistä vieraassa maassa ja kieltähän siinä tarvittiin. Sireenipehkoon tuntui piiloutuneen kokonainen lintuorkesteri: Laila Laulurastas siellä selvitteli kolmelle poikaselle, että kunnolliseen rastassinfoniaan kuuluu muutakin kuin autonpöörinää ja tuuttausta. Rastasperhe asui ihan moottoritien laidassa ja poikasten laulutaito oli liikenteen melussa joutunut hiukan hukkateille. Sama tuntui vaivaavan satakielilapsukaisia: ne eivät millään tahtoneet oppia kaikkia satakielen naksutuksia, kurlutuksia ja vihellyksiä.

Waldemarin opettaja oli helppo löytää: Vilho Varis istui korkeimman männyn latvassa ja hänen komea äänensä kaikui ylitse muiden.

„Tässä on meidän Waldemar. Hän raukka ei sano yhtään mitään“, äitivaris esitteli poikansa.

„Ei hätää, rouva hyvä. Kyllä minä nyt yhden variksenpojan puhumaan opetan. Iltaan mennessä hän osaa sen minkä muutkin“, Vilho Varis ylvästeli. Kaikki varisluokan oppilaat raakkuivat jo aika hienosti, vain Waldemar oli ainoa täysin mykkä. Hän seiso i hämillään oksalla ja raapi kynsillään männyn kaarnaa.

Hyvillä mielin äitivaris jätti lapsensa Vilho Variksen huostaan ja lähti lentää lekottamaan kotimetsää kohti.

Waldemarin oli vaikea keskittyä opetukseen. Koulun pihalla kävi sellainen linnunlaulusekamelska, että maantiellä kulkevat ihmisetkin pysähtyivät kuuntelemaan ja pudistelivat päätään. „Hulluksiko nuo linnut ovat tulleet! Pahempi meteli kuin discossa!“ he päivittivät.

Waldemar syntyi varispoikana, mutta hän ei yksinkertaisesti halunnut oppia variksen kieltä. Varisäiti vei hänet sitten lintujen kielikouluun. Mutta Waldemar-parka pystyi tuottamaan nokastaan vain säälittävän käki! Raivoissaan ja pettyneenä varis isä hylkäsi poikansa, joka nyt lensi metsän halki surullisena orpona. Nälän ajamana Waldemar ylitti eräänä päivänä suuren järven, luhistui uupuneena ja putosi veteen. Kaksi lokkia pelasti hänet ja huolehti hänestä rakastavasti, kunnes hän sai voimansa takaisin.

Kun Waldemar pystyi jälleen lentämään, hän palasi metsään ja saapui lopulta hylättyyn linnaan, jossa asui lintujen kuningas. Hänen epätavallinen kykynsä tirkistellä monilla lintukielillä auttoi häntä lopulta pelastamaan varistyttö Arabellan pahansuovilta delfiineiltä. Arabella, kuninkaan tytär ja siten prinsessa, oli vaikuttunut hänen sankariteostaan. Palkkion sijasta Waldemarin heittivät kuitenkin vankilaan kuninkaan vartijat, jotka epäilivät häntä Arabellan vahingoittamisesta. Rakastunut Arabella kuitenkin selvitti väärinkäsityksen, ja hänestä ja Waldemarista tuli lopulta kuninkaallisen hovin onnellinen pari.